

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce **M. U.**, zastoupeného Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem v Praze 4, Pod Terebkou 12, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2007, č. j. 47 Az 22/2007 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Zástupkyni stěžovatele advokátce Mgr. Bohdaně Novákové **se určuje** na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů částka 5712 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 11. 2007, č. j. 47 Az 22/2007 - 27, zamítl žalobu M. U. (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 16. 7. 2007, č. j. OAM-10-278/LE-C09-C09-2007, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“).

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden zákonem č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Ve věcech azylu v nové úpravě institutu nepřijatelnosti (§ 104a s. ř. s.) je nyní kasační stížnost mimořádným opravným prostředkem omezeným na případy objektivní nutnosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z těchto důvodů bude kasační stížnost ve věcech azylu přijata k projednání jen tehdy, jestliže rozhodování o ní umožní Nejvyššímu

správním soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví. S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní procesní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele (který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti) je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je proto třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či tedy spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.) apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení

kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). Pokud tedy kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je způsobem výše naznačeným zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by byl nepochybně stejný závěr. Je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájem stěžovatele je však rovněž uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených obecných úvah konstatuje, že stěžovatel opírá kasační stížnost o důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že již v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v žalobě vyjádřil obavu z pronásledování v postkomunistické zemi s nízkým standardem dodržování lidských práv. Takovou žádost již na první pohled nebylo možno zamítnout, navíc s tím odůvodněním, že ji podal jen proto, aby se vyhnul správnímu vyhoštění. U většiny žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, kterým bylo uděleno správní vyhoštění, není také aplikováno ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. Zamítnutí žádosti podle tohoto ustanovení zákona o azylu je proto nepřijatelné a diskriminační. Aplikace citovaného ustanovení rovněž výrazně zasahuje do práva uprchlíků nebýt vrácen do země, kde jim hrozí pronásledování (porušení pravidla non-refoulement). Z těchto důvodů je proto třeba věc předložit i Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu.

Pokud se týká uvedených námitek, Nejvyšší správní soud především již v celé řadě judikátů uvedl obecné aspekty posuzování zákonných podmínek pro udělení azylu a možností přezkumné činnosti správních soudů. Opakovaně judikoval (srov. např. rozsudek ze dne 26. 7. 2006, sp. zn. 7 Azs 81/2006, www.nssoud.cz), že „Nejvyšší správní soud vychází při svém rozhodování z toho, že poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na tomto území, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04). Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je proto aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování

ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování“.

Dále v rozsudku ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003 - 40, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyjádřil, že „ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., vymezuje důvody pro udělení azylu taxativně. Pouhá nespokojenost se stavem dodržování lidských práv, navíc žalobcem ani v zemi původu neprojevená, takovýmto důvodem není“. Stejně tak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, www.nssoud.cz, zaujal právní názor, že „pouhá nedůvěra občana ve státní instituce, zdůvodňovaná tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, není důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“.

Se zřetelem na tuto judikaturu tedy nemůže obstát námitka stěžovatele, že již v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v žalobě vyjádřil obavu ze svého pronásledování v postkomunistické zemi s nízkým standardem dodržování lidských práv, a proto takovou žádost nebylo možno odmítnout s odůvodněním, že ji podal jen proto, aby se vyhnul správnímu vyhoštění.

Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, www.nssoud.cz, vyslovil právní názor, že „... o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového“. Shodný právní názor byl vysloven i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 - 46, publikovaném pod č. 18/2003 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu: „...cizinec pronásledovaný za uplatňování politických práv a svobod ve své vlastní zemi má o azyl požádat vždy již v první zemi, v níž má reálnou příležitost tento status obdržet nejdříve a v níž budou garantována jeho základní práva a svobody“. Stěžovatel se od roku 2002 zdržuje na území České republiky nelegálně a již rozhodnutím Policie České republiky ze dne 2. 12. 2003, č. j. SCPP-488/PH-OPK 4-SV-2003, mu bylo uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti na 3 roky. V rozporu s tímto rozhodnutím a bez platného cestovního dokladu a víza, se stěžovatel zdržoval dále na území České republiky až do 27. 6. 2007, kdy byl zajištěn, a rozhodnutím Policie České republiky z téhož dne, č. j. SCPP-100/PH-OPK 4-SV-2007, mu bylo opět uděleno správní vyhoštění na dobu 3 let. Žádost o udělení azylu pak podal až dne 10. 7. 2007, tedy po dlouhé době od vstupu na území České republiky, a až po vydání rozhodnutí ze dne 27. 6. 2007, kterým mu bylo uděleno již druhé správní vyhoštění s dobou platnosti na tři roky, a s dobou vycestování z České republiky do 15 dnů ode dne ukončení zajištění. Lze proto zcela opodstatněně předpokládat, že důvody podání žádosti stěžovatele o udělení azylu se neshodovaly s jím tvrzenými důvody odchodu ze země původu a že o azyl požádal ve snaze legalizovat svůj pobyt v České republice a vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění. Tuto logiku ostatně sleduje i zákon o azylu ve svém ustanovení § 16 odst. 2 podle něhož „jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení azylu, je-li z postupu žadatele patrné, že ji podal s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve, a pokud žadatel neprokáže opak“. Ostatně stěžovatel v žádosti o udělení azylu ze dne 10. 7. 2007 a v

pohovoru z téhož dne ani skutkově netvrdil důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu (v žádném případě se nechce vrátit na Ukrajinu, neboť tam jsou lidé, kteří mu vyhrožují fyzickým násilím a likvidací, protože je nepohodlným svědkem). V tomto směru lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, www.nssoud.cz, který vyslovil závěr, že „skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona)“.

Zákonné podmínky pro zamítnutí žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné (§ 16 odst. 2 zákona o azylu) byly proto splněny. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podal stěžovatel po velmi dlouhé době po svém vstupu na území České republiky a téměř okamžitě po vydání rozhodnutí o druhém správním vyhoštění (první správní vyhoštění navíc stěžovatel nerespektoval), ačkoliv mohl požádat o udělení azylu už dříve, neboť mu v tom žádná objektivní okolnost nebránila.

Právně relevantní jsou i další námitky stěžovatele. Pokud namítal, že každému žadateli hrozí vyhoštění ve smyslu nuceného vycestování, a podáním žádosti se snaží žadatel tomuto vycestování vyhnout, jde o značné zjednodušení věci. Jak již bylo uvedeno, ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu dopadá na případy, v nichž je snaha o odvrácení správního vyhoštění hlavním motivem vstupu cizince do řízení o udělení mezinárodní ochrany. Cílem tohoto ustanovení je proto zabránovat zneužívání institutu mezinárodní ochrany. Obdobně je tomu i s námitkou stěžovatele, že všichni žadatelé rovněž mohli o udělení mezinárodní ochrany požádat dříve, když ne v jiné bezpečné zemi Evropské unie, kterými je Česká republika obklopena, tak rozhodně již na státní hranici. Pokud je totiž cizinec pronásledovaný za uplatňování politických práv a svobod ve své vlastní zemi, je jen logické, že o udělení mezinárodní ochrany požádá vždy v první zemi, v níž má reálnou příležitost tento status obdržet a v níž budou garantována jeho základní práva a svobody. Stejně tak je logické, že z hlediska času tak učiní bezprostředně poté, co má k tomu příležitost. Doba od roku 2002 do 27. 6. 2007, kdy bylo stěžovateli uděleno již druhé správní vyhoštění, nesvědčí o tom, že by stěžovatel měl vážné úmysly požádat o udělení mezinárodní ochrany, kdyby zde nebylo již druhé rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud pak stěžovatel namítá, že u většiny žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, kterým bylo uděleno správní vyhoštění, není také aplikováno ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, jde o čistou spekulaci bez jakéhokoliv vztahu ke stěžovateli. Stěžovatel nebyl ani „uprchlíkem“ ve smyslu čl. 1 písm. a) bodu 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků ve spojení s čl. 1 bodem 2 její přílohy, Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků z 31. ledna 1967 (vše vyhlášeno pod č. 208/1993 Sb., dále jen „Úmluva“) proto, že ze zjištěných skutečností nevyplývá, že by mohl mít oprávněné obavy před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i pro zastávání určitých politických názorů, nebo že by vzhledem ke shora uvedeným obavám odmítal ochranu své vlasti. Aplikační přednost čl. 33 odst. 1 Úmluvy (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 23/2007 - 64, uveřejněný pod č. 1336/2007 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005 - 75, www.nssoud.cz) proto v případě stěžovatele vůbec nepřípadá v úvahu.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky uplatněné v kasační stížnosti a krajský soud při svém rozhodování postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Protože Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, konstatuje za těchto okolností, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Stěžovatel v kasační stížnosti současně navrhl, aby se Nejvyšší správní soud obrátil ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy na Ústavní soud s návrhem na zrušení ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud tento názor stěžovatele nesdílí. Předpokladem zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné (§ 16 odst. 2 zákona o azylu) je především skutečnost, že žadatel již na první pohled neuvádí skutkové okolnosti, které jsou azylově relevantní a uvádí okolnosti, jež zcela zřejmě nelze podřadit pod ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, podle nichž se azyl neudílí po věcné stránce. Povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Povinností správního orgánu je pak zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu dle zákona o azylu, jen tehdy, pokud žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v zákoně uvedené. Ze žádného ustanovení zákona o azylu však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu, jež žadatel neuplatnil, a poté k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Uvádí-li proto žadatel o udělení mezinárodní ochrany pouze důvody azylově irelevantní, pro které odešel ze země původu, nerozhoduje správní orgán o tom, že se azyl podle § 12 zákona o azylu neuděluje, ale za podmínek § 16 zákona žádost zamítne jako zjevně nedůvodnou.

V této konkrétní věci ze spisu vyplývá, že ve správním řízení o udělení azylu nevyšlo najevo, že by se stěžovatel ve státě původu musel důvodně obávat pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Nebyl členem žádné politické strany, nikdy nebyl trestně stíhán, se státními orgány neměl žádné problémy, nepožádal příslušné státní orgány zejména policii o pomoc. Stěžovatel jako důvody pro udělení azylu uváděl pouze obavy před vyhrožováním ze strany soukromých osob, které podle výše uvedené judikatury nelze bez dalšího podřadit pod azylově relevantní důvody ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu (srov. již citované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, www.nssoud.cz a ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 - 64, www.nssoud.cz). Zákonné podmínky pro zamítnutí žádosti stěžovatele jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu proto byly splněny, neboť žádost stěžovatele neměla nic společného s azylově relevantními důvody. Při správné aplikaci ustanovení § 16 zákona o azylu se netřeba obávat, že by důvodné žádosti, splňující jinak podmínky ustanovení § 12 citovaného zákona, byly na základě ustanovení § 16 zákona o azylu zamítnuty již z podstaty své zákonné konstrukce. Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by ustanovení § 16 zákona o azylu, které bylo pro řešení věci použito, bylo v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. Toto ustanovení totiž dopadá na případy,

v nichž je hlavním motivem vstupu cizince do řízení o udělení mezinárodní ochrany snaha o odvrácení důsledků správního vyhoštění. Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud nepředkládá věc k dalšímu řízení Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy.

Ze všech výše uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele nepřijatelnou, a proto ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 věta první za použití ustanovení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanovena zástupkyní advokátka a podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu včetně hotových výdajů stát. Této zástupkyni byla přiznána odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů částku 5712 Kč, tj. 2 úkony právní služby po 2100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (první porada s klientem včetně přípravy a převzetí zastoupení), a k § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky (podání ve věci samé); 2 x po 300 Kč náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky a 19 % daň z přidané hodnoty.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2008

Cihlářová

JUDr. Eliška

předsedkyně senátu